

Streda 3. pôstneho týždňa

Mt 5,17-19

Byť veľký v Božom kráľovstve

Snažiť sa zodpovednejšie zachovávať Božie a cirkevné príkazy

Rodičia, ktorí ste tu a máte dobrú skúsenosť s výchovou detí, mi iste dáte za pravdu, keď poviem, že vychovávať malé dieťa, ktoré má tri roky, je naozaj veľmi ťažké. Detská pedagogika toto obdobie nazýva „obdobím malého kráľa“. Dieťa si začína uvedomovať svoju „veľkosť“ a mnohokrát postavenie najmenšieho v rodine zneužíva „vo svoj prospech“. Je neposedné, neposlušné, všetko, čo chce, musí dostať..., ono sa cíti v rodine najdôležitejšie.

Zamyslime sa ale nad našim detinstvom voči Nebeskému Otcovi. Aj my sa cítime byť veľkí pred Bohom, pred ľuďmi? Cítime sa byť malými kráľmi?

Len ten, kto zachová všetky Božie prikázania, a tak bude aj učiť, ten bude v nebeskom kráľovstve veľký (porov. Mt 5,19).

Všimnime si, že je dôležité nielen zachovať všetky prikázania a byť veľkým, ale je potrebné aj učiť sa, až potom možno byť veľkým v nebeskom kráľovstve.

Keď človek „iba“ zachováva alebo plní Zákon, ostáva nejasné, prečo prikázania zachováva: z presvedčenia, zo strachu alebo z pohodlnosti a vypočítavosti? Kde sa však úprimne plní Zákon, človek prijíma tú vôľu, ktorá je základom Zákona a v ňom sa prejavuje, takže prostredníctvom jeho dokonalého správania sa, vychádza na svetlo zmysel zákona.¹

O čom je teda zachovávanie prikázanií? Aký to má zmysel? Je to na to, aby sme v nebeskom kráľovstve boli veľkí. Je to o Bohu a o nás. Zo strany Boha je daný poriadok, ktorý napomáha normálnemu fungovaniu sveta. Ak chceme, aby náš svet fungoval normálne a ak chceme aj my žiť normálne, je potrebné zachovávať Boží zákon. Všetko, čo Boh prikázal a aj čo Cirkev nariadila, má rozvíjať človeka; nie je to postavené proti človeku, ale kvôli človeku. Dnes je veľkou „módou“ vyhlasovať: Ja zachovávam Božie príkazy – nekradnem, nezabíjam, s nikým nič nemám a ja som dobrý. Cirkevné zákony si vymyslela Cirkev, to s Bohom nemá nič spoločné, tie zachovávať nemusím! Ved' ale, čo je Cirkev, resp. kto je Cirkev? Hlavou je Kristus a my sme jej údmi. My spolu s Kristom sme Cirkev. Cirkev nie je ďaleko odo mňa; Cirkev nie je len pápež, kardináli, biskupi, kňazi..., každý jeden z nás, čo sme pokrstení v mene Otca i Syna i Duchu Svätého, sme živými údmi Cirkvi. Keď si toto uvedomíme, iste nepovieme, že cirkevné zákony sa nás netýkajú. Týkajú sa nás! A teraz, ak sme to predtým tak nevníмали, to už vieme a už nás to zaväzuje o to viac, aby sme podľa toho žili. Zachovávajme prikázania a učme aj druhých zachovávať prikázania a máme isté miesto v nebeskom kráľovstve. A robme to všetko s láskou a z lásky k Bohu a k blížnym. Začnime už dnes, neodkladajme si to na potom, lebo potom by sme to už nemuseli stihnúť.

¹ Porov.: LIMBECK, M.: *Evangelium sv. Matouše*. Kostelní Vydří : Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří, 1996, s. 69.

Jezuita Salvadore Ferrão, ktorý pracoval na misiách v Mozambiku, rozpráva: Počas občianskej vojny v tejto krajine tamojší biskupi troch rozličných kresťanských cirkví zorganizovali modlitbové stretnutie za ukončenie vojny. Pozvali tam aj vodcov znepriatelených strán. Spoločne čítali stať z Matúšovho evanjelia, v ktorej najviac rezonoval verš „*Blahoslavení tí, čo šíria pokoj, lebo ich budú volať Božimi synmi*“ (Mt 5,9). Reakcia znepriatelených vodcov bola prekvapujúca: „Kde ste boli celé tie roky?“, pýtali sa. „Dajte nám túto knihu, vrátíme sa a povieme našim ľuďom, aby zastavili vojnu.“²

Dajte nám Božie slovo a Boží zákon a my budeme podľa neho žiť. Takáto veta, takýto Boží príkaz zastavil vojnu. Stalo sa to kvôli Bohu skrze Cirkev.

Budeme vystupovať proti Bohu a proti Cirkvi a budeme sa správať ako „malí králi“ alebo budeme zachovávať Božie prikázania, a tak si zaslúžime nebeské kráľovstvo? Môžem odpovedať za nás všetkých? – Pane, pomôž nám zachovávať tvoje prikázania, a tak aj učiť, aby sme boli v tvojom kráľovstve veľkí.

Amen.

² Porov.: GAVENDA, M.: In.: *Katolícke noviny*. roč. 2004, č. 14, s. 32.
